

Søndag d. 23. juni 2013, Silkeborg Baptistkirke

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Peters 1. Brev kap. 5 v. 6-7.

Gammeltestamentlig læsning: Salme 23.

Prædikentekst: Lukasevangeliet kap. 15 v. 1-10.

Det er jo en dejlig evangelietekst, som vi har for os i dag.

Vi har sunget : "Jesu lille lam jeg er, på sin skulder han mig bær'."

Og hvis vi kan synge den 100% ærligt af hjertet, så har vi jo fattet Jesu ærinde her.

Og så kunne vi bruge resten af tiden til at glæde os over, hvad vi ellers kan løfte ud af teksten:

At Gud elsker hver enkelt af os med en kærlighed så stor, som om han ikke havde andre at elske.

Gud vil tage sig af os, som om han ikke havde andre at tage sig af.

Du kan aldrig løbe fra den kærlighed, uanset hvor langt du løber hjemmefra.

For Gud er kærlighed - grænseløs kærlighed.

Lad det bare stå i sindet, og lad glæden over det fylde dit hjerte, når vi nu alligevel fokuserer på et andet aspekt i teksten her. Vi skal se på selve situationen, baggrunden for, at Jesus fortæller disse historier om fåret og drakmen - og efter dem historien om den fortabte søn.

Alle toldere og syndere holdt sig nær til Jesus for at høre ham, og farisæerne og de skriftkloge gav ondt af sig og sagde: »Den mand tager imod syndere og spiser sammen med dem.« Men han fortalte dem denne lignelse: ....

Der er to sæt livsnormer der her ramler sammen - to forskellige livssyn og menneskesyn. Farisæernes og de skriftkloges moralistiske, regelrette og for den tid politisk og religiøst korrekte opfattelse, som giver dem ret til at stemple andre som syndere, og stille sig selv an som retfærdige - - ramler sammen med Jesu favnende, barmhjertige og aldeles politisk og religiøst ukorrekte livs- og menneskesyn, der gør det selvfølgelig at spise sammen med udskuddene og sige: Jeg fordømmer dig ikke.

De to grundholdninger og grundopfattelser udspringer af to vidt forskellige gudsbilleder.

Religionspsykologer og religionssociologer kan fortælle os, at et menneskes gudsbillede er af afgørende betydning for det menneskes tilgang til alle livets facetter. Det gælder både kristne og ikke-kristne, troende og ikke-troende.

Det gælder også gudsfornægteren og ateisten - det billede, han har af den Gud, han ikke tror på, er af afgørende betydning for hans grundholdning til livet og til andre mennesker.

Og det billede vi kristne har af den Gud, vi tror på, har afgørende betydning for vore grundholdninger og vor forvaltning af livet.

Grundlæggende findes der to forskellige gudsbilleder - de kan findes i mange variationer, men helt grundlæggende er der kun to forskellige gudsbilleder:

Der er det gudsbillede, der er et spejlbillede af mennesket selv - måske et idealiseret spejlbillede - - og så det gudsbillede, der træder frem, når den levende Gud selv åbenbarer sig for mennesker.

Mange har i tidens løb undret sig og ladet sig forarge over, at nogle kunne bekrige andre - f. eks. anderledes troende - slå mennesker ihjel og begå alskens grusomheder *i Guds navn*. Men det er jo ikke så underligt, hvis det gudsbillede, der danner baggrund for hele ens liv og alle ens handlinger, blot er et spejlbillede af mennesket selv.

Andre har undret sig lige så meget over, at nogle kunne give afkald på alt og satse hele deres liv på andres ve og vel - og lide med de lidende for til sidst at gå til grunde i det med glæde. Heller ikke

det er så underligt, hvis det gudsbillede, der danner baggrund for det liv, er det billede Jesus tegner af en grænseløst elskende far, der siger som faderen i historien om den fortabte søn, der følger lige efter dagens tekst: "Barn, alt mit er dit."

Men det er ikke kun derude i ekstremerne, at vort gudsbillede har betydning for vort liv og vor livsforvaltning. Det er lige fuldt i det ganske dagligdags - i måden vi forvalter vor tid og livets goder på - i måden, vi møder vor næste på - i måden vi bedømmer os selv og hinanden på - i måden vi tilgiver os selv og hinanden på - i måden vi går til vore opgaver og bærer vort ansvar på - i måden vi hører Guds kald på - i måden vi beder på.

De to gudsbilleder er dybest set uforenelige. Alligevel rumsterer de begge to i vore hjerter, og ofte konkurrerer de om vor opmærksomhed.

Tit og ofte, når jeg har talt om Guds grænseløse kærlighed, som intet menneske kan løbe fra, og har forsøgt at tegne billedet af Gud som den kærlige far der giver og giver og giver ud af sin kærlighed, så kommer der én og siger: Ja, det er meget godt, men er det ikke for letkøbt? Er det ikke kun den ene side? Kan Gud ikke blive vred på en synder? Stiller Gud ikke også krav til os? Pålægger han os ikke opgaver, som vi må udføre, måske med sved på panden?

Er det ikke for billigt blot at sige: Gud er kærlighed! Og så er den ikke længere?

Jo, Gud kan blive vred! Gud stiller krav! Gud pålægger os opgaver, vi må tage op!

Men at tegne det billede af Gud, som noget andet end eller som bagsiden af billedet af, at Gud er kærlighed - det er at forvrænge Guds eget åbenbarede billede til et spejlbillede af mennesket selv.

Og så bliver livet tungt og svært. For så bliver Guds vrede noget, vi skal dysse ned med gode gerninger. Og de krav, Gud kan stille til os, bliver til lovbrud og idealer, som vi skal leve op til for at være gode nok. Og opgaverne, Gud giver os, bliver vor ihærdige indsats for at fortjene Guds kærlighed - - Og Guds grænseløse kærlighed og favnende nåde bliver en relativ og omskiftelig størrelse, som afspejler sig i vort åndelige velbefindende eller i vort kristenlivs succes målt i forhold til andre. Og så snart vi begynder at måle, sniger fordømmelsen sig ind: Den mand spiser sammen med syndere ... - eller også bliver det hele til en grundlæggende dårlig samvittighed, som vi - for at holde den ud - må gøre til en religiøs dyd, der ofte forveksles med ydmyghed.

Når kirken ofte er blevet anklaget for at være eksklusiv og fordømmende og at indgyde mennesker skyldfølelse. så er det nok, fordi det ofte var det gudsbillede, der trådte frem. For det gudsbillede har forstyrret og forvirret og forblindet mennesker lige siden farisæerne gav ondt af sig : Han spiser sammen med syndere... og længe før det. Det var det gudsbillede der trådte frem på Adam og Evas nethinde, da de havde spist af frugten til kundskab om godt og ondt, og gemte sig i buskene, da de hørte Gud vandre i haven. Og det gudsbillede har fulgt med hele vejen op gennem guds folks historie for at sløre og forvrænge det billede, som Jesus, Guds Søn, tegnede for os af den levende Gud.

Og er det ikke også dette forvrængede gudsbillede, der forstyrrer glæden og freden et sted som her, når vi kan opleve tøven og undvigelser, når Gud kalder til tjeneste - eller når nogen kan føle: Jeg er ikke go' nok eller måske værdig nok til det, Gud kalder til. Hvor stammer sådanne tanker fra, om det ikke er fra et billede af en gud, der vælger og vrager mennesker efter fortjeneste, og lægger byrder på os, som vi ikke kan bære. Et spejlbillede af os mennesker selv.

Men Jesus viste os et andet billede af Gud:

En Gud, der i grænseløs kærlighed elsker hvert menneske, som om han ikke havde andre at elske.

En Gud, der så brændende ønsker fællesskab med os, at han ikke kan slå sig til ro, hvis der blot mangler én.

En Gud, der kan blive så vred, som kun Gud kan blive det, når synden splitter det fællesskab ad - en Gud, der kan blive vred, netop fordi han ikke er ligeglad, men elsker os. Ja han blev så vred, at han ud af sin grænseløse kærlighed måtte tage affære - blive menneske i snedkeren fra Nazaret - og give sig selv hen i døden for at bære verdens synd - rydde forhindringerne af vejen i opstandelsen påskemorgen.

En Gud, der kan stille krav til os, fordi han elsker os, som han har skabt i sit eget billede og frelst til lighed med Kristus - han stiller krav til vort liv, krav som han selv opfylder, når han giver os sin Ånd i vore hjerter.

En Gud, der pålægger os opgaver, tjenester, fordi han elsker os og vil give os del i den ufattelige glæde det er, når Guds kærligheds gerning blandt mennesker lykkes. Han regner os værdige og duelige til at være med i hans gerning, fordi vi er hans elskede børn - og han siger til os : Barn, alt mit er dit.

Jesus viser os dette gudsbillede, ikke for at vi skal sige: Nej, hvor er det smukt - og så blot fortsætte, hvor vi slap og lade os styre af det forvrængede billede, der blot ligner os selv. Han viste os dette gudsbillede, for at vi skal lære ham selv at kende, den levende Gud, der elsker med en grænseløs kærlighed.

Det er ikke et letkøbt skønmaleri, når vi siger: Gud er kærlighed.
For det er ikke mine ord - ikke vore ord - det er Guds egne ord, som kostede Guds Søn alt.

Der var et får, der blev væk - der var en drakme, der trillede væk på gulvet.

Hvem var det, Jesus tænkte på med sine lignelser?

Var det mennesker i almindelighed på denne jord? Ja - for alle mennesker og hvert menneske hører jo hjemme hos Gud.

Men det kunne også være Guds folk han tænkte på. Var det Guds gamle ejendomsfolk? Eller var det kirken? Var det måske os? Ja - for også vi kan forvirre os væk - eller trille ind under kommoden, så fællesskabet med den levende Gud går i stykker.

Den mest almindelige kløft for fåret at forsvinde i - den mest almindelige kommode for drakmen at trille ind under, hedder: Forestillingen om en Gud, der ligner os selv - som siger: Du er ikke god nok! Du skal gøre dig fortjent til min kærlighed! Du skal gøre dig værdig til at nærme dig mig! Du skal være stærk og dygtig, for at klare det, jeg sætter dig til. - og det er du nok ikke.

Men hvis det er dér, du ligger og gemmer dig, så skal du vide, at den levende Gud ikke helmer, før han finder dig, favner dig med sin kærlighed, løfter dig op på sin skulder og bærer dig hjem - hjem i det levende nære fællesskab med ham selv - hjem, hvor du kan være tryk i hans kærlighed - hjem, hvor du kan ranke ryggen og uden forbehold sige: Jeg er den levende Guds barn - af hans nåde har jeg del i alt, hvad der er hans - i kærlighedens tjeneste, kraften, glæden, freden.

Det er ikke kun et billede - det er livet - for Gud, som er kærlighed, er den levende Gud.

I Jesu navn. Amen.